

1. Adam și Eva și copiii lor

(Geneza 3 și 4)

Prima familie amintită în Biblie este cea a lui Adam și Eva. Ei au avut un număr necunoscut de fii și fiice, dintre care trei sunt numiți cu numele: Cain, Abel și Set.

La început, Dumnezeu a creat pământul și l-a pregătit ca locuință pentru om. Ca încoronare a lucrării Sale, Dumnezeu l-a creat pe Adam din țărâna pământului. Apoi i-a suflat în nări suflare de viață, și astfel omul a devenit un suflet viu. Dumnezeu l-a pus să locuiască în grădina Eden, pe care Adam trebuia să o lucreze și să o păzească. Dumnezeu i-a dat stăpânire asupra a tot ce crease El și Adam a dat nume animalelor. Astfel și-a exprimat autoritatea sa (dată de Dumnezeu) asupra animalelor. A observat animalele în varietatea lor ca parte bărbătească și parte femeiască, așa cum le-a creat Dumnezeu. Atunci în el s-a trezit un sentiment de mare singurătate: pentru el însuși nu găsea un ajutor potrivit.

Dar înainte ca Adam să descopere această nevoie, Domnul Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit.“ Dumnezeu Creatorul a pus această dorință în inima lui Adam și El Însuși a dorit să răspundă acestei dorințe.

După ce a făcut ca Adam să cadă într-un somn adânc, Dumnezeu a luat una din coastele lui, a făcut din ea o femeie și a adus-o la Adam. Ce încântare a simțit în sufletul său, când a primit această femeie din mâna lui Dumnezeu! Această bucurie s-a repetat de atunci de mii de ori în inimile a mii de perechi de oameni, când s-au știut conduși de Dumnezeu unul spre altul în dragoste reciprocă.

Faptul că Dumnezeu a luat o coastă din Adam nu este lipsit de însemnătate. Talmudul iudaic remarcă aici: Dumnezeu nu a făcut-o pe femeie din capul lui Adam, ca ea să domnească peste el, dar nici din piciorul său, ca el să calce pe ea, ci dintr-o coastă din apropierea inimii sale, ca el să o iubească. Astfel, Adam și Eva au devenit soț și soție, împreună formând *omul*.

Aici este ascunsă o învățătură adâncă profetică, pe care a descoperit-o mai târziu Pavel. „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur. Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea: pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale. «De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup»“ (Efeseni 5.25-32).

În lumina acestor versete din Scriptură, înțelegem că fiecare căsnicie trebuie să fie o imagine a relației dintre Hristos și Adunare. Orice gând referitor la poligamie, infidelitate conjugală și divorț stă în contradicție cu ordinea divină din creație. Vom reveni mai târziu la acest gând.

Prima pereche de oameni a trăit într-o armonie deplină. Ei nu cunoșteau sentimentul de rușine și nu se temeau de Dumnezeu, când simțeau prezența Sa în grădină. Nu se puneau problema cine dintre cei doi avea conducerea. Raportul de autoritate a fost exprimat clar de Dumnezeu, când a apărut căderea în păcat. Până atunci, Adam a putut să-și exercite activitatea de stăpânire împreună cu soția sa. „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l“ (Geneza 1.28). Și misiunea de lucrare și păzire a grădinii o puteau face împreună.

Orice loc al binecuvântării, pe care Dumnezeu îl dă oamenilor, stă întotdeauna în legătură cu responsabilitatea. Așa a fost și în cazul lui Adam și Eva. Ei nu trebuiau numai să contribuie la dezvoltarea grădinii, ci și să o păzească. Acest lucru se putea face numai pe calea ascultării de Dumnezeu, prin faptul că nu mâncau din pomul cunoștinței binelui și răului, pentru că altfel mureau. Știm că diavolul a reușit să o ispitească pe Eva și să o conducă spre neascultare. Ea l-a atras și pe soțul ei în cădere. Ei n-au păzit grădina. Ei n-au mai putut să o lucreze în continuare, pentru că au fost alungați de acolo. Au pierdut pentru totdeauna Paradisul. Prin neascultarea lor, au adus întreaga creație sub puterea și stăpânirea diavolului, a păcatului și a morții.

Ce schimbări vaste a adus cu sine căderea în păcat pentru această pereche de oameni! Ele s-au extins apoi asupra întregii omeniri. În locul unei vieți fericite în părtășie cu Dumnezeu și unii cu alții, au apărut teama și rușinea. Când au fost conștienți de faptul că sunt goi, și-au făcut haine din frunze de smochin. Dumnezeu a înlocuit acestea cu piei de animale. Fără îndoială, aceasta indică spre împăcare: deja aici, Dumnezeu a dorit să arate în imaginea jertfirii unui animal nevinovat, că oamenii pot sta în fața Lui numai pe baza morții unui locuitor.

În Paradis, munca era o binecuvântare fericită. Terenul din afara grădinii a adus în schimb spini și mărcini. Adam a trebuit să-l lucreze cu trudă și să-și mănânce pâinea în sudoarea feței sale. Toți cei care au participat la căderea în păcat, au fost trași la răspundere de Dumnezeu. Fiecare și-a primit sentința: diavolul, șarpele, Eva și Adam.

Vedem că apare o mare schimbare în relația dintre primii oameni. 1 Timotei 2.13 și 1 Corinteni 11.8, 9 indică în acest context spre poziția bărbatului și a femeii, și anume că lui Adam, conform ordinii divine în creație, îi revine primul loc, locul de cap, dar abia după căderea în păcat i s-a spus Evei: „Dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine“ (Geneza 3.16). Înainte de căderea în păcat nu a existat acest raport între ei. Din fericire (să reținem!), lui Adam nu i s-a dat porunca să stăpânească peste soția sa; dar Evei i s-a dat clar de înțeles, că va ocupa un loc subordonat față de soțul ei.

Deseori se afirmă că acest raport de subordonare a fost înlăturat în timpul harului și că nu mai are valabilitate. Bărbații și femeile sunt pe aceeași poziție în societate, chiar și în familie și în comunitățile creștine. Se citează cu plăcere textul din Galateni 3.28: „nu este bărbat și femeie“. Cine nu susține acest gând al emancipării, este considerat că săvârșește discriminare și probabil face cel mai grav păcat.

Dacă le prezinți unor astfel de oameni care susțin asemenea lucruri ce spune Pavel în alte locuri din Noul Testament, primești un răspuns evaziv: acela este un punct de vedere al apostolului, poate bun și acceptabil pentru timpul său, dar în timpul nostru aceste gânduri sunt învechite și nu mai pot fi aplicate. Creștinii cu o gândire spirituală, care cunosc și iubesc Biblia, știu însă că recomandările apostolului Pavel sunt poruncile Domnului (1 Corinteni 14.34-37). Ce spune Pavel despre poziția femeii în familie? Citez din nou Efeseni 5.22-24: „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate.“ Aceste versete sunt „lectură“ pentru soții, nu pentru soți. Le sfătuiesc pe surorile care au probleme cu privire la această ascultare, să citească tot mereu aceste versete. Bărbații nu au nevoie să facă acest lucru. Ei sunt prea convinși de acest adevăr. Ei cunosc îndemnul: „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri.“ Dar acesta nu-i dă soțului dreptul să citească acest verset astfel: Soților, țineți-le pe soțiile voastre în supunere. Ceea ce se spune soților stă scris în versetele mai sus citate. A-și *iubi* soția este cu totul altceva decât *a stăpâni* peste ea!

Am vizitat odată o familie, a cărei relație conjugală nu era prea ideală. Soția era singură acasă. După un timp m-a copleșit cu plângerile ei despre soț. Am lăsat-o un timp să vorbească. Apoi am făcut observația: „Probabil, aveți un soț neascultător de Cuvântul lui Dumnezeu.“ – „Poate că da“, a fost răspunsul ei. „Niciodată nu aud un cuvânt de dragoste sau de apreciere din partea lui.“ Am luat Biblia și am deschis-o la 1 Petru capitolul 3 și am citit: „Tot așa, soțiilor, fiți supuse soților voștri, încât, chiar dacă unii sunt neascultători de Cuvânt, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor, fiind martori la purtarea voastră curată, în temere“ (versetele 1, 2). Ea cunoștea foarte bine acest text. La întrebarea mea, dacă a urmat sfatul apostolului Petru, a dat un răspuns sincer negativ: „Trebuie să spun că deseori i-am reproșat soțului meu în cuvinte aspre comportamentul său nepotrivit.“ A recunoscut că probabil aceasta era cauza, pentru care nu putea exercita o influență bună asupra soțului ei.

În acea clipă, discuția noastră a fost întreruptă, deoarece soțul venise acasă. A văzut Biblia deschisă și fața plânsă a soției și a înțeles ce se petrecea acolo. El a recunoscut că relația lor nu era așa cum trebuia să fie între soț și soție. În continuare am citit versetul 7 din acest capitol: „Tot așa, soților, locuiți cu ele după cunoștință, ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind și împreună-moștenitoare ale harului vieții, spre a nu împiedica rugăciunile voastre.“ Soțul s-a plâns: „Cum poți să iubești o soție care nu vrea să știe de supunere, care este întotdeauna îndărătnică și vrea să facă pe șeful?“ Iar soția a reacționat: „Cum poți să fii supusă unui soț care nu-ți arată niciodată dragoste și prețuire? Nimeni n-ar rezista!“

La sfârșit i-am sfătuit să schimbe între ei textele biblice. *Ea* trebuia să învețe să pună la inimă ceea ce era scris pentru *ea*, iar *el* ceea ce era scris pentru *el*.

Oare nu este o problemă generală pentru creștini acest gând al „luării aminte la ceea ce scrie pentru alții“? Deseori suntem atenți să vedem ce se potrivește altora și să-i criticăm, decât să aplicăm Cuvântul la noi.

Versetele mai sus citate aruncă o lumină clară asupra relației dintre soț și soție în căsnicie și în familie. Nici în Adunare, bărbatul și femeia nu sunt pe același loc. Pavel i-a scris lui Timotei, pentru ca acesta să știe cum să se comporte în Adunare, care este Casa lui Dumnezeu. Acolo scrie despre locul femeii: „Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea; dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște“ (1 Timotei 2.11, 12). Într-un alt loc, apostolul spune: „Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească, ci să fie supuse, așa cum spune și legea“ (1 Corinteni 14.34). Ceea ce scrie Pavel este o poruncă a Domnului, Capul Adunării.

Odinioară nici nu se puneau problema dacă o femeie poate exercita o funcție bisericească. Locurile mai sus citate din Scriptură erau suficient de clare și erau considerate decisive. Din nefericire, în prezent lucrurile s-au schimbat: în general, femeii i se permite acest lucru. S-a găsit o explicație mai bună a acestor texte biblice? Cu siguranță, nu! Ele nu pot fi interpretate în două moduri, ci pur și simplu s-a argumentat că aceste gânduri n-ar mai fi actuale, ar fi doar păreri ale apostolului Pavel, potrivite pentru timpul său. Cu aceste argumente, recomandările acestea sunt private de puterea lor și sunt puse deoparte. Acest lucru s-a petrecut cu multe adevăruri biblice, dar nu ne vom ocupa aici de aceasta.

Cu privire la locul femeii în Adunare, aceste cuvinte ale Scripturii trebuie să fie suficiente pentru orice femeie, care dorește să se supună autorității Scripturii. Domnul, ca și Cap al Adunării, l-a chemat pe bărbat la slujba publică în Adunare. Există nenumărate indicații cum poate să-și exercite slujba.

Faptul că femeia a fost chemată la alte lucrări, nu înseamnă că ocupă un loc inferior înaintea Domnului. Au fost femei care I-au slujit cu averile lor. După învierea Sa, Domnul S-a arătat mai întâi unor femei. El a dat unor femei misiunea să vestească ucenicilor marea noutate a învierii Sale. Alături de Pavel au luptat pentru Evanghelie de asemenea femei. Bărbatul și femeia are fiecare locul său în familie și în Adunarea lui Dumnezeu.

La începutul capitolului 4 din Geneza citim că Adam a cunoscut-o pe soția sa Eva. Raportul sexual dintre bărbat și femeie este o binecuvântare extraordinară de la Dumnezeu și nu ceva păcătos sau inferior. Dumnezeu a dat acest drept și această bucurie în legătură cu căsnicia. Acest lucru s-a văzut deja la instituirea căsniciei: „vor fi *un singur trup*“. Dumnezeu a dat animalelor instinctul sexual ca mijloc de păstrare a speciei. Aceasta este intenția lui Dumnezeu și în cazul oamenilor. Dumnezeu a spus către Adam și Eva: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul...“ (Geneza 1.28). Binecuvântarea cu copii în căsnicie este un izvor de mare bucurie. A da naștere la copii este și astăzi o misiune.

Am putea spune că aceasta este singura poruncă, căreia oamenii i-au dat ascultare de bunăvoie. Aceasta este o urmare a instinctului sexual înăscut. Dar Dumnezeu i-a dăruit omului prin sexualitate mult mai mult decât animalului: dragostea controlată prin voință și minte. Acolo unde lipsește acest control, omul coboară la nivelul trăirii instinctelor animale. Indicații clare referitoare la trăirea sexualității în căsnicie găsim în 1 Corinteni 7.3-5. „Soțul să-i dea soției ce îi datorează și, tot astfel, soția, soțului. Soția nu este stăpână pe trupul ei, ci soțul; de asemenea, nici soțul nu este stăpân pe trupul lui, ci soția. Nu vă lipsiți unul de altul decât, poate, prin înțelegere, pentru un timp, ca să vă dedicați rugăciunii; și fiți din nou împreună, ca să nu vă ispitească satan, din cauza neînfrânării voastre.“

Am văzut deja că Dumnezeu a indicat bărbatului și femeii un loc diferit în anumite domenii ale vieții. Acest lucru îl găsim și în epistolele apostolului Pavel. Aici, ambii parteneri sunt priviți ca având aceeași valoare și aceleași drepturi. Acest lucru este foarte important cu privire la sexualitate. Ambilor parteneri li se atrage atenția că trebuie să se gândească și să caute nu satisfacția proprie, ci fericirea celuilalt. Nu trebuie să încerce să obțină cât mai mult din căsnicie pentru sine, ci fiecare trebuie să se gândească să dea cât mai mult. Acolo unde sunt aplicate aceste principii, cei doi se pot bucura mulți ani de o căsnicie fericită, armonioasă, chiar și în privința sexuală. Legătura dragostei este mai mult strânsă. Nerespectarea acestor principii face să apară o stâncă în mare, de care multe căsnicii au naufragiat. Relația se răcește, cei doi se înstrăinează unul de altul și apar urmări groaznice.

S-a considerat deseori că înăbușirea sexualității și renunțarea la căsătorie la credincioși ar descoperi un grad mai înalt de spiritualitate, decât dacă ar fi căsătoriți. Aceasta este o greșală. Domnul Isus Însuși a învățat altfel și a arătat aceasta și prin faptul că a chemat ca apostoli ai Săi bărbați căsătoriți (1 Corinteni 9.5). Numai renunțarea de bunăvoie la căsătorie pentru împărăția lui Dumnezeu este încuviințată de El. Există puțini din aceia cărora le este dăruit acest dar de har deosebit. Același gând l-a prezentat și apostolul Pavel în epistola sa către corinteni. El s-a adresat aspru celor care interziceau căsătoria (1 Timotei 4.3).

Printre multele întrebări, pe care corinteni le-au pus apostolului Pavel, multe dintre ele făceau referire la căsnicie. Dintr-un răspuns reiese clar că instinctul sexual își are locul în limitele unei căsnicii. Ceea ce trece peste aceasta este numit „curvie“ și condamnat ca păcat. Creștinii trebuie să țină la această normă. În prezent, oamenii nu mai vor să știe de această normă divină. Raporturile sexuale în afara căsnicii sunt aprobate, și câteodată chiar propagate în public. Se afirmă că oamenii se pot dezvolta mai bine și pot trăi mai fericiți fără normele biblice. Acest gând nu este nou, este vechea minciună a șarpelui în Paradis. Dacă mănânci din

acest fruct interzis, vei fi ca Dumnezeu și vei cunoaște ce este bine și ce este rău. Diavolul nu a adăugat că omul nu va fi în stare cu această cunoștință să facă binele. Înlăturarea normelor divine nu l-a făcut mai fericit pe om și nici nu-l va face.

Primul fiu al lui Adam și al Evei a fost Cain. Apoi s-a născut Abel. Eva a recunoscut binecuvântarea lui Dumnezeu în această naștere. Și astăzi, părinții trebuie să vadă copiii lor ca un dar al Domnului și de aceea să-i crească pentru Domnul. În această educație, părinții au multă bucurie, dar deseori și multă grijă și durere. Această experiență au făcut-o și primii părinți.

Filozoful Rousseau era de părere că copiii sunt o pagină nescrisă. Dacă educatorul știe să respingă influențele din exterior, ar putea să scrie pe această pagină ce dorește el. Din relatarea despre prima familie învățăm altceva. Influențele din exterior n-au jucat niciun rol în educația acestor copii. La Cain, natura păcătoasă pe care a primit-o de la naștere, a avut rolul principal. Cain avea și însușiri religioase. El a fost primul care l-a adus o jertfă lui Dumnezeu. Față de fratele său, el nu a înțeles nimic despre modul în care un om păcătos se poate apropia de Dumnezeu. Și Abel a adus o jertfă; dar cele două jertfe au fost diferite. La o citire superficială a Bibliei, am putea spune că motivul pentru aceasta au fost meseriile lor diferite. Cain, un țaran, a adus Domnului o jertfă din roadele pământului. Abel, un păstor, a adus primele roade din oile sale. Pare să fie de la sine înțeles. Dacă tragem o asemenea concluzie, pierdem marea învățătură despre împăcare, care este cuprinsă în această întâmplare. În epistola către Evrei citim: „Prin credință, Abel l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit“ (Evrei 11.4).

Exista o mare deosebire între cei doi bărbați. Abel *credea*, iar pe această bază a credinței a adus o jertfă „mai bună“, o jertfă de sânge. Prin aceasta a recunoscut vina sa înaintea lui Dumnezeu. El a crezut în Dumnezeu, care a primit această jertfă în locul său. Cain a arătat o slujbă încăpățanată, la fel ca părinții săi după căderea în păcat. Ei considerau că se pot îmbrăca cu frunze de smochin, aduse de un pământ blestemat. Pieile de animale, cu care i-a îmbrăcat Dumnezeu, i-a învățat printr-o imagine că păcătosul poate sta în fața lui Dumnezeu numai pe baza morții unui locuitor. Adam și Eva au trebuit să învețe această lecție și fără îndoială le-au spus-o și copiilor lor, dar Cain nu a înțeles-o. De aceea citim că Dumnezeu nu a privit spre Cain și darul său.

Adam și Eva au putut să le istorisească copiilor lor despre lucrările lui Dumnezeu. Ei au putut da mai departe învățăturile primite, dar ei n-au putut să-i întoarcă la Dumnezeu, nici să-i aducă la credință. Acest lucru îl poate face numai Dumnezeu, iar El face aceasta prin acțiunea Duhului Sfânt. Același lucru are valabilitate pentru părinții acestui timp. Trebuie să fim conștienți de responsabilitatea noastră mare ca părinți, dar în același timp de neputința noastră. Aceasta ne conduce la rugăciune. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru copiii care se întorc la El și vin la credință și ne rugăm în continuare pentru copiii care se arată indiferenți.

Când Cain a văzut că Dumnezeu a respins jertfa sa, s-a mâniat pe fratele său și până la urmă l-a omorât. De ce? Ioan spune: „Pentru că lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte“ (1 Ioan 3.12).

Totuși, Dumnezeu l-a iubit și pe Cain, așa cum iubește pe toți păcătoșii. Dumnezeu nu vrea pierzarea păcătosului, ci dorește ca să se întoarcă la El și să fie mântuit. De aceea l-a avertizat pe Cain înainte ca acesta să înfăptuiască această faptă groaznică. Când Dumnezeu a vestit apoi judecata, Cain a recunoscut gravitatea faptei sale rele. Oare a fost într-adevăr căință? Sau a vorbit sub impresia urmărilor groaznice ale faptei sale? Putem doar presupune. Înainte de a

pleca în exil, Dumnezeu a pus un semn pe Cain, ca să nu fie omorât de cel care l-ar găsi. Și în această judecată, pe care a trebuit să o rostească peste Cain, vedem din nou îndurarea lui Dumnezeu. Expresia „cineva, găsindu-l“ se referă la ceilalți copii ai lui Adam și Eva.

În locul lui Abel, Dumnezeu a dat un fiu, Set; despre el și urmașii săi citim în Geneza 5. Acest capitol se încheie cu Noe. Cu el și familia sa ne vom ocupa mai târziu. Despre seminția lui Cain citim în capitolul 4. Pe această linie a apărut Lameh și familia sa. Despre acesta vom afla în următorul capitol.